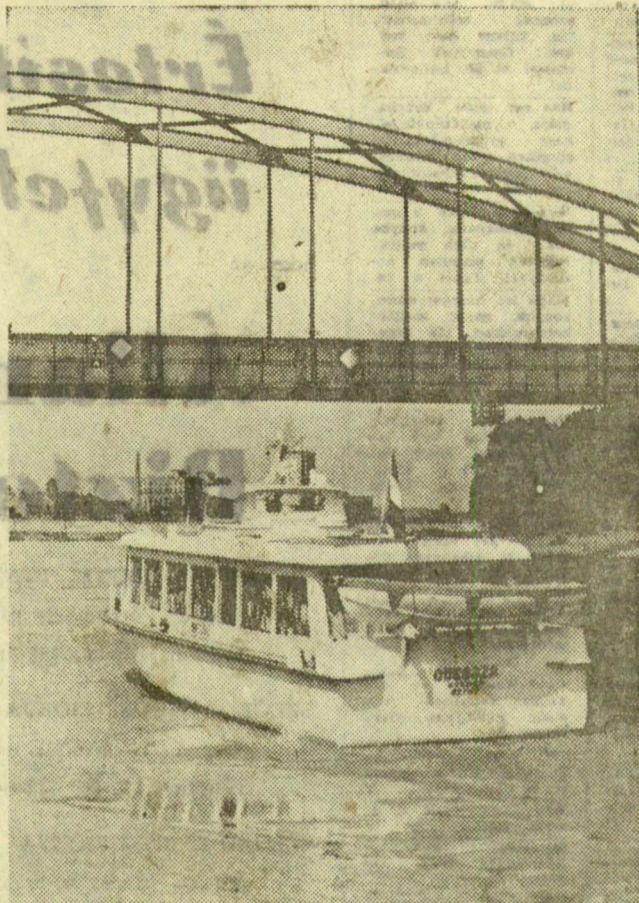

Vizen az „Odessza”

Tegnap avatták. Anyakönyvi lapjának adatai: neve: Odessza; készült: a Magyar Hajó- és Darugyár váci hajóépítő üzemében 1968. novemberétől 1969. május 31-ig a Szegedi Fürdő- és Hőforrás Vállalat programterve és megrendelése szerint. Teljes költsége 1 millió 200 ezer forint, 50 személy luxuskényelemben elfér rajta, Szegedre saját „lábán” érkezett s ma, június 14-én már megkezdte munkáját. Útvonala: a szegedi Tisza-hídfőtől a partfürdői strandig, onnan a Lenin körút és a Tisza érintkezéseiig (a financiáig) és vissza. Egész nap tízpercenként fordul, s egy útra egy forintért víz bárkit. A jegyet felszállás előtt a pénztárnál kell megváltani — a strandnál kiszállónak a strandbelépőt is.

A felújítás alatt levő 26 személyes Tiszavirág is hamarosan megérkezik és június 22-től szintén ezen az útvonalon közlekedik.

Liebmann Béla felvétele

MIÉRT nincs elég olyan drága?

Vita Szegeden a zöldségellátásról

Feltűnő ellentmondásról vitakoztak tegnap délelőtt szegedi és más vidéki tsz vezetők, párttitkárok, elnökök a megyei pártbizottság székházában. Szabó Sándor, a pártbizottság osztályvezetője elnökletével. A tanácskozást a pártbizottság mezőgazdasági osztálya kezdeményezte azzal a céllal, hogy választ kérjen a termelőktől: mi lehet az oka annak, hogy nincs a piacokon és az üzletekben elegendő zöldség, miközben a zöldségtermesztés hazájában élünk és hatalmas felvásárló, értékesítő apparátussal rendelkezünk? Csongrád megyében valamennyi zöldségféle bőséggel terem s néha mégis olyan alapvető cikkfeleségekből gyenge az ellátás, mint például a burgonya, vagy a fokhagyma.

A megkérdezettek mindegyikét arra hívták fel a figyelmet, hogy nem a termelésben van a hiba. Az ipari munkások, valamint a többi bérből és fizetésből

élelők nem azért kénytelenek napjainkban is többet fizetni a zöldségfélékért, mintha valami gátnál a termelést. Annak legfeljebb az a gátja, hogy egyes cikkfeleségek átvételi ára minősíthetetlenül alacsony. Ezért volt az elmúlt években jelentős fokhagymahiány és ezért nincs most elegendő burgonya.

Más kérdés viszont — hangsúlyozták többen is —, hogy mi történik a nagy mennyiségben megtermelt, jóminőségű áruval a termelőhelytől a fogyasztóig? Úgyis nyilván mindenféle kerétszeti árusokkal magasabb áron kerül a dolgozók asztalára, mint amennyit az a termelőktől felvásárolják és főként, mint amennyi indokolt volna.

Hasonlóan különös jelenség, hogy — miközben magasak az árak, s gyakori, hogy nincs elegendő zöldségféle — a termelők olykor áruelhelyezési gondokkal küzdenek. A vita résztvevői közül többen elmond-

ták, hogy a kiskereskedelem például Szegeden nem vesz át tőlük árut. Hogy ennek mennyiben vannak objektív, technikai akadályai és mennyiben játszanak közre bizonyos szubjektív tényezők például a felvásárlás, valamint a kiskereskedelem berkeiben, azt ajánlatos lenne mielőbb tüzetesen megvizsgálni.

Válaszoltak a vita résztvevői arra is: miért nem szállítanak a tsz-ek többet a piacokra, miért nem foglalkoznak nagyobb mértékben kiskereskedelmi értékesítéssel? Ennek oka az, hogy a nagyüzemek erre nem rendezkedtek be. Ugyanakkor az is megtörténik, hogy kiskereskedelmi, piaci értékesítési törekvéseiket nem mindig támogatják a hatóságok. Magas a helyi pénz a piacokon és a minőség, valamint az egészségügyi ellenőrzés, túlzott követelményeket támaszt a tsz-ekkel szemben, magasabbat, mint a magánkereskedők esetében.

A szegedi tanácskozás résztvevőinek álláspontja az, hogy az évek óta tartó zöldségproblémák kutatóinak figyelme irányuljon azokra a területekre, ahol az áruk felvásárlása, elszállítása és értékesítése történik. Ott kell megtalálni a bajok okait és megtenni a szükséges szervezeti, vagy más intézkedéseket. Nem tűrhető, hogy — miközben a termelés eredményei valamint a termelők és értékesítő vállalatok nyereségmutatói magasra szöknek — kevés, silány és drága zöldség kerüljön a városi lakosság asztalára.

A. S. Kaczúr István

Szárnyas idők

Ha még nem is zajlottak le a tanév-záró értekezletek, a mai ünnepélyes bizonyítványosztás után nyugodtan mondhatjuk, befejeződött az idei tanév is. Nem jelentéktelen esztendeje volt ez az idei magyar közoktatásnak; tanulságait érdemes lesz visszatérően is elemezni. E tanulságok-tapasztalatok közül ezúttal — nem mint a legfontosabbat, de mint feltétlenül a legérdekesebbet — azokat a vitákat emelnék ki, amelyek ebben a tanévben az iskolák körül egyre fokozódó hevességgel és nagy hullámokat verve zajlottak.

Mi állott e viták középpontjában? Az a szenvedélyes türelmetlenségű gondolat, hogy iskoláink elmaradnak a rohanó világtól, hogy közoktatásunk szinte cammog a tudományok robbanásszerű fejlődése mögött. Reformokat követelnek tehát ezek a bírálatok, a tanterv, a tananyag, az oktatás átalakítását.

Tagadhatatlan, hogy rohanó világban, szárnyas időkben élünk, a szó szoros értelmében új világok tárulnak fel előttünk. S nemcsak az űrhajózás, hanem szinte minden tudomány robbanásszerűen változik. Lerövidül az idő: amihez máskor, régebben száz esztendőket kellett volna, legfeljebb évtizedek alatt megvalósul, létrejön. Ez a kor.

Ostobaság lenne ezt tagadni, vagy bagatellizálni, vagy azt mondani, hogy mindennek ugyan az egész életre felforgató, átalakító hatása van, de az iskolára nincs semmilyen befolyással. Az a kérdés azonban, indokolt-e a szenvedélyes türelmetlenség, amellyel a vita jó néhány résztvevője emiatt az iskolák felé fordult. Szükséges-e az oktatást oly mértékben és tempóban átalakítani, hogy párhuzamosan haladjon a modern tudomány és technika fejlődésével? Szükséges-e robbanás az iskolákban?

Változásokra természetesen szükség van. Ebben ebben a tanévben is történt néhány fontos, s bizonyos összefüggésben tárgyunkkal is kapcsolatban álló változás; nevezetesen a túlzott, elaprózott szakosítás megszüntetése. Ezeknek a változásoknak a tempóját, ütemét az iskolareform a maga hajlékonyságával megfelelően szabályozza. Robbantásra tehát nincs szükség. Ha azon-

nali irányváltást hajtanánk végre, ha szárnyas korunkhoz sokak szerint illő „szárnyas iskolákat” hoznánk létre, elszakadnánk a valóságtól, a realitásoktól.

Milyen realitások szabályozzák az iskoláügyet? Mindenekelőtt az a feladat, ami az iskolák legfontosabb dolga, hogy a tanulókat szilárd és biztos alapismeretekkel lássák el. Az iskolát már kitalálták; nem nekünk kell ezen buzgolkodnunk. Ez az évezredekkel ezelőtt „feltalált” iskola mindig, minden korban — természetesen a korok követelményei szerint — mindig az alapképzés műhelye volt; a képzés anyagát tekintve soha nem a „legmodernebbre”, a „legkorszerűbbre” épült. Ilyen értelemben az iskola „konzervatív”, az volt és az is marad mindig, kivéve ha csak valami másféle iskolát nagyhirtelen fel nem találunk!

De vannak más realitások is, s ezek sem utolsó dolgok. A mi iskoláink a tömegoktatás szolgálatában állnak, méghozzá egyre fokozódó mértékben, s az oktatás, a tanulás és a tanítás színvonalát csak a tömegoktatás keretei között lehet és szabad elképzelnünk. Az oktatásnak ez a tömegjellege is az alapozást teszi — feltétlenül helyesen — első és legfontosabb feladatává.

Annál inkább, mert az alapozás végső fokon nincs ellentétben a tudományok rohanó tempójával. Ezek a nagyszerű eredmények ugyanis — bár néha szinte úgy tűnnek, mintha a semmiből teljesen kétszen pattannának elő — valójában a tudományok klasszikus teljesítményeire épülnek. S erre a talapzatra épülhet a legmodernebb tudományok a végzett tanulóknál —, jórészt az iskoláztatás befejezése után. Utána: ez a rohanó tempó ugyanis — legálábbis nálunk és most — nem annyira az oktatás robbantását, mint inkább az önképzést teszi kötelességgé és állandó feladattá.

Végső tanulságként éppen ezt az önképzést, az állandó lépéstartást szükségesnek emelnék ki. A tudományok rohamléptekkel, szinte ötvenként alakulnak át. Nincs iskola, amely ezzel a tempóval lépést tudna tartani. De minden értelmes önképzés megfelelően követheti.

Ókrös László

Mostohán kezelt parkok, kidöntött fák

Szeged nemcsak a napfény, hanem a parkok városa is. Az országban kevés ilyen város van, ahol szinte minden talpalatnyi földet parkosítanak. A szépen gondozott „városi kertek” hangulatot kölcsönöznek, az utcákon levő fák kellemes hatást keltenek.

A sokezer forintért kialakított parkok egy része sajnos mostoha gyerekek. Reggelente a már megszokott únyírók zúgása a József Attila sugárút és a Szent György tér lakóit nem ébreszti fel. Az egész táj vad fájdalom, a gépek pihennek valahol — ihletné meg Adyt a látvány. Ugyanezen a téren hónapok óta nem világít a fénycsólampa.

A Dózsa iskolával szembeni szökőkút jól illik a tér hangulatába, viszont annál kevésbé az a hatalmas betongyűrű, amely már több mint évtizede — funkció nélkül — szürkíti a színes teret. Aránylag kevés befektetéssel szökőkúttá alakítható, csupán közel a talaj szintjéhez körbe kellene „vágni”, s esetleges színes megvilágítás belvárosiassá változtatná a környezetet.

A Tolbuhin sugárút felújítása során a járdát szegélyező fákat kidöntötték. Ez így rendjén van, az viszont nincs, hogy újakat nem ültettek, sőt még a helyüket is megszüntették.

A. S.

A szegedi tanácskozás résztvevőinek álláspontja az, hogy az évek óta tartó zöldségproblémák kutatóinak figyelme irányuljon azokra a területekre, ahol az áruk felvásárlása, elszállítása és értékesítése történik. Ott kell megtalálni a bajok okait és megtenni a szükséges szervezeti, vagy más intézkedéseket. Nem tűrhető, hogy — miközben a termelés eredményei valamint a termelők és értékesítő vállalatok nyereségmutatói magasra szöknek — kevés, silány és drága zöldség kerüljön a városi lakosság asztalára.

A. S. Kaczúr István

Ezüstkincsek Mártélyoldalon

A szikáncsi aranyérmekek után most ezüstérmeket vett fel a hódmezővásárhelyi határ: I. Lipót császár éles rajzú arcával meg más nemes portrékkal díszített ezüstérmeket, amelyek két nagyobbacska csomóban vészték át az elrejtésük óta tovaszaladt pár évszázadot.

A két nagyobbacska pénzrakást két — neve közlését tiltó — vásárhelyi ember lelte meg egy mártélyoldali földtáblában, s onnan került aztán előbb a hódmezővásárhelyi Tornyai, majd a szegedi Móra Múzeum szakértőinek asztalára.

Dr. Trogmayer Ottó, a szegedi múzeum régésze — aki több más munkatársával tüstént kikutatott a lelet helyére, hogy az elektromos fémkutató műszerrel újabb érmek után kutasson — azt mondja a két, szerencsés kezű vásárhelyi polgár megtalálta 350, meg az ő műszerük kimutatta 17 ezüstpénzről, hogy azok többsége igen értékesnek számít. Különösen a XIV. Lajos francia király

Ma is fényesen csillog a sok Rákóczi-kori ezüst arcképevel díszített érmét becsülük majd nagyra a numizmatikusok, de hasonlóképpen „különlegességek” mondható az az 1705-ben vert Rákóczi-pénz is, amely a híres körmöcbányai pénzverdéből került ki.

Hogy a váratlan lelet mi képpen bujjhatott meg a mártélyoldali zombék szélén? Minden bizonnyal a Rákóczi-szabadságharc idején rejtette el az ezüstöket óvó gazdájuk, akinek aztán már nem volt érkezése ismét előkaparni a kincset. A kincset, amely — a kutatók feltevése szerint — valami cserépedényben került a föld alá, hiszen a „bőngészők” nemcsak zöld rozsdával borított pénzeket, de cserépdarabkákat is találtak...

A 367 tallért egyébként hamarosan a régi érmék baráta is megláthatják: a tercsülük szerint június 21—22-én — szombaton és vasárnap — a hódmezővásárhelyi Tornyai Múzeumban rendeznek a leletből alkalmi bemutatót.

Egy régészeti érdekességre is felhívta még a figyelmet rövid tájékoztatójában dr. Trogmayer Ottó. Elmondotta, hogy Szegeden, a Szent György téren is előkerült már egy hasonló összetételű testvérlelet, amelynek elrejtői ugyancsak a szabadságharc vihara elől menthették tallérokra váltott vagyonukat.

A két vásárhelyi megtaláló persze illő jutalmat kap: hiába vonakodnak nevük „köz hírré tételétől” így is, ugyanis 2 ezer forinttal jutalmazza meg őket a múzeum.

A. E.

Úttörő néptáncfesztivál

Népviselőbe öltözött kisdíjak lepték el tegnap, pénteken este a Széchenyi teret. A mintegy 400 papucsos-csizmás lány és fiú az Országos Úttörő Néptánc Fesztivál megnyitó ünnepségére gyűlt össze, hogy a harsonák zengése, majd Joó Ferencnek, a KISZ Csongrád megyei bizottsága titkáranak üdvözlő szavai után meghallgassa Szógi Béla, a KISZ Csongrád megyei bizottsága első titkáranak beszédét.

A köszöntő után felhangzó zene hangjaira aztán táncra is perdültek a legifjabb

táncosok, és a közönség ütemes tapsától kísérvé eljártak egy jókedvű csárdást.

Az ország minden részéből érkezett 17 táncsoport tagjai ma, szombaton délelőtt 10 óráig veszik birtokukba a Szegedi Nemzeti Színház színpadát, ahol műsorukat szakértő zsűri értékeli majd. Délután 3 óráig szakmai tanácskozást rendeznek a csoportok vezetői számára.

A néptánc fesztivál fiatal vendégei a délutáni órákban városnézésen vesznek részt, és szegedi pajtásaikkal ismerkednek.

Este 7 órai kezdettel egyszerre három helységben vendégszerpelnek a táncsoportok: a makói, a zombói és a mihályteleki művelődési otthonban mutatják be legszébb műsorszámukat.

Holnap, vasárnap disztribúciót tartanak a legjobbnak bizonyult együttesek — ugyancsak a Szegedi Nemzeti Színházban.

Az Országos Úttörő Néptánc Fesztiválra Szegedre érkezett az az ötagú küldöttség is, amely a szentesi úttörőelöltnökség vendégeként látogatót hazánkba a lengyelországi Plock-ból.